

P.S. Jeg Udfordrer Dig

Winter Renshaw

Kapitel Et

Aerin

”Med al respekt, Hr. Welles, så forstår jeg ikke omfanget af den her kontrakt.” Min ryg er rank som et lys, mine ben er krydsede ved knæene og mine hænder foldet i skødet på trods af det faktum, at vi FaceTimer, og at han ikke kan se lavere end mine cardiganklædte skuldre. Den fem sider lange aftale, som hans assistent mailede mig her til morgen, ligger i en sirlig stak til højre for mig. ”De vil have mig til at agere personlig assistent for Deres søn? Og hvad er det lige præcis, han laver? Jeg prøver bare at få en ide om, hvad det er for en slags ydelse, jeg kommer til at skulle levere.” Jeg brugte flere timer i går aftes på at google Calder Welles og hans otteogtyve årige søn af samme navn, Calder Welles II. På et tidspunkt må jeg have haft omkring tredive browservinduer åbne.

Ifølge den über-pålidelige kilde som Wikipedia er, så er Calder Welles den ældre formand og CEO for WellesTech, en teknologisk kombivirksomhed, der også ejer et nyhedsnetværk og en af verdens mest

populære video-on-demand streamingtjenester.

Hans mystiske søn, derimod? Hans eksistens på internettet lader til at være kogt ned til et par få linjer i hans fars firmabiografi på WellesTech-hjemmesiden. Han kunne lige så godt have været opfundet. Jeg kunne ikke finde så meget som et eneste billede af ham, der var a) taget for nyligt, b) skarpt.

Han har kulsort hår.

Det er sådan cirka det, to hele timers research på nettet kunne give mig.

Hr. Welles læner sig frem i sin rustfarvede stol og rømmer sig. "Min søn ... er en smule ... frisindet og uafhængig. Men et ekstremt besværligt ... gemyt. For at sige det pænt."

Jeg er stadig forvirret. "Arbejder han sammen med Dem? På WellesTech?"

Jeg kender allerede svaret. Ifølge WellesTechs medarbejderregister, så er den eneste Calder Welles, der arbejder der, ham på den anden side af den her skærm.

Han smiler skævt og afslører et lidt for perfekt smil, der står i kontrast til hans gyldne, rynkede hud.

Porcelænsfacader.

Helt sikkert porcelænsfacader.

”Ikke ligefrem,” siger han med en let klukken, der slår over i en spruttende hoste. ”Men det er målet. Det er derfor, jeg hyrer Dem.”

Jeg har ikke sagt ja til at underskrive kontrakten, men det gør jeg ikke opmærksom på endnu.

Jeg har gennem de sidste tre år været forvalter for Silicon Valleys chefer, Fortune 500 CEOere, spidserne i Hollywood og hjemmegående husmødre i Orange County, og selvom de sprang skalaen, når det kommer til sære personligheder og bagland, så havde de alle det til fælles, at de havde brug for mig. De havde et job, som jeg skulle udføre. Jeg blev hyret til at gøre deres travle, kaotiske liv nemmere. Alle mine betalende kunder ved, at hvis de hyrer mig, så behøver de ikke bekymre sig om noget som helst. Jeg er selvkørende. Hvis jeg har brug for svar på noget, så finder jeg det uden at ulejlige dem. Jeg er snarrådig og hurtig på aftrækkeren. Den mest ansvarsfulde kvinde, de nogensinde kommer til at møde.

De kalder mig ”kontrolfreakens svar på en personlig assistent,” og af den grund, og den grund alene, har jeg en klientventeliste, der er flere kilometer lang.

”Jeg kommer til at trække mig i året, der kommer.”

Han hæver en senet knytnæve til sine tynde læber og trækker vejret pibende, indtil han formår at tæmme det smalle glas med vand foran sig. "Og jeg vil gerne have styr på tropperne, hvis De forstår."

"Så han overtager firmaet, og De hyrer mig til at gøre hans liv nemmere, mens De oplærer ham?" spørger jeg og modstår fristelsen til at omorganisere kuglepennene i min blyantsholder efter farve og størrelsen på lågene. Jeg lader i stedet holderen glide om bag ved min skræm.

Ude af øje, ude af sind.

Det virker hver gang.

"Han er ikke gået med til det. Ikke endnu," siger Hr. Welles. "Lad os bare sige, at vi ikke ligefrem er på talefod."

Han er skør.

Den her mand er skingrende skør.

Og det burde jeg have vidst efter at have læst hans biografi på Wiki. Hr. Welles har været gift fire gange, ejer elleve hjem over hele verden, en række italienske vintage sportsbiler, en kæmpe yacht kaldet 'My Way', en iPhone i 24 karat guld og en lok af Elvis Presleys hår. Selvfølgelig tror han, at han kan bestikke sin søn til at overtage sit firma ved at give ham en personlig

forvalter.

Det giver perfekt mening ... hvis man altså har et par skruer løs.

"Jeg beklager, Hr. Welles," siger jeg til en mand, der tydeligvis er vant til at få alt, hvad han vil have. "Jeg er ikke sikker på, det er mig, De leder efter."

Hvis han havde læst min levnedbeskrivelse i dens fulde omfang, ville han have vidst det her.

Jeg tilbyder en personlig assistance til navlepillende typer. Jeg løber ærinder. Jeg organiserer klædeskabe. Jeg planlægger rejser. Jeg koordinerer projekter. Jeg går med hunde. Jeg betaler regninger. Jeg handler. Jeg skemalægger spabesøg. Jeg har endda givet fodmassager, lavet allergivenlige småkager til velgørende skolebagesalg, og engang har jeg fløjet på en glamourøs privat-jet til Paris for at hente en særbestilt Birkin til en US-senators hustru. Mit job er på ingen måde glamourøst eller prestigefyldt, men jeg er god til det, jeg laver. Rettelse: Fantastisk til det, jeg laver.

Men at blive hyret af en excentrisk milliardær for at hjælpe hans søn med ... noget, jeg ikke helt præcist er sikker på, hvad er ... det er første gang. Sønnen tydeligvis hverken ønsker eller har brug for mig, og

jeg vil hellere være produktiv og forblive travlt beskæftiget end at følge i hælene på en eller anden – som et uønsket kæledyr, der venter på en godbid.

”Jeg er sikker på, der er tusindvis af personlige assistenter i New York,” siger jeg med et blik på uret på væggen. Jeg har tre FaceTime-interviews mere efter det her og en fyldt indbakke, der skriger på mig. Tallet otteogtredive venter utålmodigt og hånende på mig i den der lille røde cirkel.

”Jeg har fået fortalt, at De er den bedste.” Hans bryn trækker sig sammen.

Indeni spinder mit ego som en tilfreds kattekillling, men jeg tager mig selv i nakken. ”Jeg sætter pris på, at De sætter en ære i, hvem det er, De hyrer, Hr. Welles, men jeg er bange for, at jeg har en venteliste, og på nuværende tidspunkt i min karriere, er jeg særligt betænkelig med, hvad jeg forpligter mig til.”

”Et hundrede tusinde om måneden,” siger han.

Hvis jeg havde haft kaffe i munden, ville jeg have spyttet det ud. Det er over fire gange så meget som min nuværende rate.

Han har fandme mistet forstanden.

Jeg svarer med stilhed, da min hjerne har for travlt med at lynregne på de ting, jeg kunne gøre med den

slags penge. Mine studielån? Væk. Udbetaling på en lejlighed? Bum. En rigtig ferie? Costa Rica, her kommer jeg.

"Tre hundrede," siger han. Han misforstod åbenbart min tavshed med noget andet.

"Hr. Welles ..."

"Frøken Keane," afbryder han mig. "Måske skulle jeg udtrykke mig lidt tydeligere: Jeg er døende. Jeg har ikke lang tid igen. Min søn vil ikke tale til mig. Jeg har brug for en mellemmand. En, der kan hjælpe mig med at nå ind til ham."

Det var det her, jeg var bange for ...

"Det er jeg ked af at høre, Hr. Welles. Tilgiv mig for at spørge, men hvis I ikke er på talefod, hvordan ved De så, at han overhovedet har brug for – eller vil have en forvalter?" spørger jeg. Jeg ser mentalt for mig, hvordan jeg afslår andre jobs og hopper på et fly til New York, bare for at Calder Welles *den anden* kan grine mig op i ansigtet og nægte at tage imod min ydelse.

Og han ville være i sin gode ret til det.

"Lad De mig bekymre mig om dét, frøken Keane." Hans hage skyder frem, og han retter på sin smaragdstribede slips. "Så, hvad siger De?"

Trehundrede tusind for en måned?"

"Og hvad, hvis han ikke har brug for mig i hele dén måned?" spørger jeg.

"De vil blive betalt det samme, ligegyldigt om De arbejder én dag eller tredive."

Jeg kan ikke sige nej til det tilbud, selv hvis jeg ville.

Jeg slikker mig om læberne, sidder lidt rankere og tager så en dyb vejrtrækning, inden jeg giver slip.

"Udmærket, Hr. Welles," siger jeg. "Jeg accepterer Deres tilbud."

Min referencehistorik er perfekt, hvilket er grunden til den fra-mund-til-mund-næsten-fra-den-ene-dag-til-den-anden-succes, jeg har haft de sidste par år.

Jeg er en perfektionistisk arbejdsnarkoman, som *aldrig* begår fejl.

Men der er noget, der siger mig ... at det alt sammen kommer til at ændre sig.

Kapitel To

Calder

“Din telefon går helt amok.” Der lyder en kvindestemme i mit øre, og den bliver efterfulgt af en spinkel arm, der glider ind under min. En næse nusser øjeblikket efter krumningen på min hals, og åndedrættet er varmt og blødt mod det øverste af min skulder.

Jeg er normalt vaks til at ryste klæbere af mig, men jeg må åbenbart været faldet af på den i går aftes.

“Skat, der er nogen, der ringer til dig ...” hvisker hun igen i øret på mig, og der går en kuldegysning gennem mig.

Skat?

Vi mødte hinanden i går.

Min mund åbner sig, og befalingen *‘Kald mig aldrig det igen’* ligger lige på tungespidsen, men hendes hånd glider ned ad brystet på mig, og øjeblikket efter omslutter hendes lange, slanke fingre min morgenstivert. “Vil du have mig til at sætte den på

lydløs for dig?"

Jeg kan fornemme et skælmsk smil i hendes bløde stemme, og selvom jeg ikke er den største fan af at genopvarme rester, så har hun fanget mig i en temmelig blottet tilstand.

"Jeg bør tage den her. Jeg venter et vigtigt opkald," lyver jeg.

Hendes varme hånd slipper grebet om min pik, og hun lusker tilbage til sin side af kontinentalsengen. I mørket og ud af øjenkrogen kan jeg se hende trække lagenerne op mod sit bryst og trykke dem ind under sine arme som et improviseret håndklæde.

Nå, så *nu* er hun genert?

Jeg rækker efter telefonen og vender den om for at se, hvem helvede det er, der forstyrrer mig klokken enogtyve minutter over seks om morgenen, men nummeret, der lyser op på min skærm, er slet ikke et nummer.

Det er to ord.

Begge med store bogstaver.

SVAR IKKE.

Pigen i sengen betragter mig, og vores blikke mødes,

inden hendes flakker videre til telefonen. Hun er sikkert nysgerrig. Det er kvinder altid – specielt, hvis de har smagt på forhåbninger i form af seksuel opmærksomhed og adskillige orgasmer. Hun spekulerer sikkert på, hvem der kunne være vigtig nok til, at jeg vil gå glip af endnu en omgang med hendes perfekte, spændstige C-skålkasser og Angelina Jolie-mund.

Jeg kimser ikke ad den fysiske kemi, vi delte i går aftes, men hun er fandme et fjols, hvis hun tror, at hun adskiller sig fra nogen af alle de andre kvinder, jeg har fortæret gennem tiden.

Trods det, at jeg ved bedre – og fordi jeg allerede har forpligtet mig til at svare på opkaldet mens mit nuværende selskab hørte det – trykker jeg blommen af min tommelfinger ind mod den grønne cirkel og puster ud.

Øjeblikket efter svarer jeg med et koldt og kortfattet: "Hallo?"

"Calder?" Stemmen tilhører en kvinde.

Ikke hvad jeg forventede.

"Hvem er det her?" Jeg kaster igen et blik på nummeret på min telefon og spekulerer halvvejs på, om de to små ord fra tidligere var noget, jeg havde

drømt.

"Marta." Hun oplyser sit navn som et spørgsmål.

"Marta McDaniel."

Åh.

Klart.

Min fars personlige assistent.

Jeg har set hendes navn nederst på de breve, som han plejede at sende mig. Hvad for en mand dikterer sine private sager og får så sin personlige assistent til at transskribere dem?

Calder Welles Senior. Den slags mand.

Jeg trækker glasskærmen væk fra øret, halvt fristet til at trykke på den røde knap og spare os begge for ydmygelsen med det samme.

Jeg har ikke hørt fra stodderen i fire år – efter jeg satte ham på plads for niende gang. Jeg gemmer den tiende og sidste gang til den dag, hvor den latterlige undskyldning af en mand ligger hjælpeløs, svag, alene og uelsket på sit dødsleje – som sikkert vil være en Duxianamadras dækket af tætvetvet egyptisk bomuld, fordi kun det bedste er godt nok til en mand, der har alt.

"Jeg er virkelig ked af at forstyrre Dem, men Deres far har brug for at arrangere et møde med Dem

hurtigst muligt," siger hun.

Har brug for.

Flot.

Jeg har også brug for ting, Marta, har jeg lyst til at sige til hende. Behov, der aldrig har betydet en fucking skid for det her narcissistiske svin, der har opkaldt sin eneste søn efter sig selv, blot for at bruge flere årtier på at lade, som om han ikke eksisterede. Blandt andre uhyrligheder.

"Jeg er bange for, at jeg er optaget," siger jeg.

Det er ikke løgn. Jeg har et liv. Et, der ikke involverer den egoistiske, gamle skiderik og hans skinnende, skaldede isse og små, stikkende øjne og de der papirstynde, rynkede hænder, som han aldrig kunne holde for sig selv i mere end fem minutter ad gangen.

Spørg bare min barndoms barnepige, en spændstig universitetsstuderende, der ikke anede, hvad hun indlod sig på ved at gå med til at arbejde for familien Welles.

Eller den gudesmukke husholderske med honningfarvet hud fra Puerto Rico, som han hyrede.

Og min mors hospicesygeplejerske ... *Brittany* – der ultimativt endte med at blive den anden (men ikke den sidste) Fru Welles – et ægteskab, der varede sølle

to hundrede og seksogfyrre dage.

”Selvfølgelig,” siger Marta med stemmen farvet af mild overtalelse.

Jeg har aldrig mødt Marta (og har heller aldrig tænkt mig det), men hendes joviale stemme minder mig om en behageligt buttet bedstemor fra Midtvesten med bølget, sølvfarvet hår og store smykker, som hun sætter sammen med imponerende glimmerstrikkesæt. Jeg forestiller mig, at hendes skrivebord er overstrøet med billeder af hendes voksende familie, hvert foto tvetydigt nok til tavst at opfordre andre til at spørge, hvordan hun passer ind i herligheden, bare så hun har en undskyldning for at snakke om sin familie.

Hvis jeg har ret angående hende, så vil Marta være den første sekretær, min far har haft i flere årtier, der ikke kom udstyret med plastikbryster og en overbehagesyg tilgang.

Men alt det her er hundrede procent bygget på formodning.

Jeg har ikke set den selvoptagede mogul siden min attenårs fødselsdag, hvor hans (daværende) kone insisterede på at holde en studenterfest, der var mere egnet til et barn, der afsluttede børnehaven frem for

en flot, attenårig ung mand, der havde tilbragt størstedelen af sine teenageår med at tælle ned til, hvornår han kunne skride fra Bridgeforth Military Academy – den velansete privatversion af et ungdomsfængsel.

Den eneste forbrydelse, jeg nogensinde har begået, var at være den første og eneste søn af Calder Hereford Welles.

Skyldig. Men ikke med min gode vilje.

En gudesluk sigøjnerlignede kvinde i Rom trak mig for flere år tilbage til side på en bar, sagde at hun 'vidste ting' og fortsatte så med at fortælle mig, at jeg var reinkarnationen af en prins fra det femtende århundrede, og at jeg havde valgt det her liv, som jeg har nu, fordi jeg havde brug for at hævne mig på én, der havde gjort mig uret i det andet.

Jeg tror, hun var fuld af lort, men jeg kunne godt lide tanken om det, hun havde sagt.

"Jeg forstår." Marta nyrer kort, før hun siger noget igen. Jeg gør hende åbenbart nervøs. "Men som jeg sagde, så er det ekstremt presserende. Han ville ikke forstyrre Dem, hvis det ikke var."

Helt sikkert.

Pigen i min seng, hvis navn jeg pludselig ikke kan

huske, stirrer dødt på skærmen på sin telefon, og det skarpe lys oplyser hendes ansigt, mens hun scroller med samme mekaniske tilgang som en robot.

Jeg ved ikke så meget om hende andet end, hvad hun fortalte mig over drinks på hotellets bar i går aftes. Hun er en lægemiddelrepræsentant fra Minnesota, som er her på grund af en medicinsk konference, og hun er den yngste af en søskendeflok på syv. Katolsk, hvis jeg husker rigtigt. Hun gjorde et nummer ud af at fortælle mig, at hendes forældre ikke troede på prævention. Mit udtryk må have blegnet, da hun fortalte mig det, for hun rakte straks ned i sin taske og trak en babylyserød pudderdåse fuld af p-piller frem. Jeg svarede igen ved at række ned i min pung og fiske et gummi op i magnum størrelse.

"Calder?" Martas stemme trækker mig tilbage til nuet. "Er De der stadig?"

"Ja." Jeg klemmer om min næseryg, inden jeg gnubber søvnen ud af øjnene og puster så tungt ind i telefonen. "Jeg får min assistent til at tage fat i dig. Få sat en aftale i stand."

Marta er stille. "De ... De har ikke en assistent."

"Der er meget, der har ændret sig i løbet af de sidste fire år, Marta," svarer jeg hurtigt.

